Mircea Cărtărescu

Rana

I

vai mie, rana s-a închis vai, sângele s-a uscat şi a făcut coajă.

oh, doamne, m-am vindecat!

de-acum o să mă mestece fericirea o să mă sfârtece seninătatea şi nebunia care a fost n-o să mai fie de-acum niciodată, nu, n-o să-i mai sărut umărul.

viaţa o să-mi treacă în pace și armonie cu lecturi bogate, cu mese regulate.

sănătatea o să-mi mănânce plămânii.

raţiunea o să-mi sfâşie creierul.

vai, rana, rana mea dragă rana plăcută vieţii mele rana pentru care am trăit, pe care mi-am zgândărit-o cu unghiile s-a închis. oh, doamne, sunt vindecat!

și niciodată febra n-o să-mi mai aprindă veioza vieţii până la ars.

II

să accept evidentă: nu mai pot să scriu poezie.

nu mai sunt în stare, ceva în mine nu mai colaborează.

am scris ani de zile cu ură, cu dragoste, iar acum creierul meu e mort.

am pornit la maraton că pe sută de metri am vrut totul deodată, am vrut să-mi înnebunesc cititorul.

am uitat că viaţa e lungă.

nu-mi imaginam că o dată mă voi opri, voi plăti ca tot ce am făcut vreodată se va întoarce împotriva mea şi nu voi putea să mă ajung din urmă și orice încercare de a mai face ceva va fi o nouă dezamăgire.

ce voi mai scrie încă patruzeci de ani?

O să strâng din masele, o să scriu articolașe de critică sau cine ştie ce amintiri o să suport condescendenta tinerilor, o să las nasul în jos când o să vină vorba despre poezie, o să fac traduceri ca să nu mă uite lumea, ca să pară că mai trăiesc.

sau o să-mi public cândva un volum de versuri din tinereţe atât de proaste, că nu le băgasem în nicio carte şi o să am un succes „de prestigiu”, mi se va spune „autorul poemelor de amor”, precursorul a dumnezeu ştie ce poezie va mai fi pe atunci…

nu ştiu, nu ştiu…

prieteni mai tineri, să nu faceţi ca mine.

calculaţi-vă poezia pentru șaizeci de ani.

eu? nu ştiu ce drum să mai apuc, ce s-ar mai putea face şi nu ştiu ce trebuie să mai simt şi ce mai pot să imaginez.

de data asta chiar cred că mi s-a înfundat.

voi fi un poet bătrân, care n-a mai scris de decenii un supravieţuitor al propriei morţi şi care mai bine n-ar fi făcut nimic niciodată.

III

oare s-a terminat viaţa? oare sunt terminat?

sunt un eşec? voi fi pulbere?

va veni moartea iar tu mă vei dispreţui.

va fi groaznic, groaznic.

voi fi singur, mai singur decât toţi oamenii, singur.

fără nimeni, fără odihnă.

voi înţelege totul, ah, înţelege-mă, şi toţi mă vor iubi, toţi îşi vor aduce aminte.

sunt pierdut, pierdut.

muşcă-mi tu gura.

O să plouă nasol pe drumuri, o să fim uzi pân-la piele.

O să învăţăm să urâm va veni toamna, toamna minţii, înecul.

vom avea gura moale şi caldă, va veni luna vor veni norii să ne cunoască şi vom muri, vom face dragoste.

da, da, stai acum lângă mine, priveşte-mă. sunt terminat, terminat.

va fi numai moarte în jur.

stelele vor fi moarte, bot lângă bot ca nişte câini de pe străzi.

vor muri unghiile.

gata. stai lângă mine. a avut rost?

ne-am trezit trăind.

a fost groaznic: am trăit.
a fost groaznic, groaznic.